

PAPP TIBOR

az emlékezés

szelidített fogazású nedves völgy
vagy harmat a levélpohárban az e**m**lékezés
mákgubó üres hasa
szomorú szem
gerincünk tüskésdrótja
tengerbe nyaló f**Ö**ldnyelv

homályos őserdő az emlékezés
fűrészpor a zizegés**S** mögött
ablak a **C**sillagok között
a tengelyre tűzött ég marad
poros tigriseink egyetlen reménye
mert befejezés**h**ez közeledik az életük
szükség van szigetekre
a szótagok rakománya kikötőmben vesztege**L**
hangtalanok a sztrájkoló szavak
mint a koromfekete üres garat
mint hir-éhesen kérdező arc-mozd**U**lat
amikor fellobog a csillago**k** sörénye
halkan mint a régi papok latin miséje
Álmomban is vizes a menyasszony
leveses felhők jönnek
rákönyökölnék az üvegmala**C**ra
a felbukó **S**zó elúszik
és boltozatunkról a hold is kivándorol

ének karperecedre

ki volt a felnőtt ki a gyermeki én
arcodat alulról rága a fény úsztak pe
rceink mint a hajóhad na
ptárodba írtál titkos házikókat n
em volt rajtuk sem máz sem csatorna gyémántként fo
rgatom őket a szavamba pimasz voltál és k
ecses pálmalevél te voltál a kristály
csábos mozdulatlansága m
eg poklom és színházam tornáca
de bennünket elfésült az élet a szi
réna-sötétbe hol nincsen se tél s
emenyasszony se pirított kenyér

